Є на київській околиці
восьмирічка в Крюківщйні.
Знаєш, чим відома школа ця
всій великій Батьківщині?

Слідопитами завзятими
(йдуть на пошук знов і знов).
Їхні будні робить святами
до поезії любов.

А музей! Хлоп'я з указкою
вірш читає... Ряд портретів...
Гомонить живою казкою
біля школи Сад поетів.

Почуття ж бо стільки теплого
в них до воїна-співця!
В пам'ять кожного полеглого
посадили деревця.

У поезію закохана
дітвора розкаже радо
про Герасименка й Когана,
Чумаченка і Отраду.

Ось рядочки безіменнії —
ким написані? Коли?
Щоб узнать — в Москві, в Вірменії
слідопити побули.

Що читаємо, що бачимо,
затамовуючи подих, —
все зусиллями дитячими
в літніх зібрано походах.

Кожне з них душею чулою
як перлин, тих слів шука
до обірваного кулею
поетичного рядка.

Рюкзачок — їх амуніція,
більш нічого в них немає.
Але кажуть, що й міліція
на шляхах їм козиряє.